PROLETARI DIN TOATE ŢARILE, UNIŢI-VĂ!

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05 interurban 72 şi 286. Telex sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXVI — Nr. 879 (6313) ZIAR AL CONSILIULUI NAŢIONAL PENTRU EDUCAŢIE FIZICĂ ŞI SPORT Luni 20 aprilie 1970

INTERNAŢIONALELE DE GIMNASTICĂ

TITLURILE LA APARATE CUCERITE DE SPORTIVII ROMÂNI ŞI SOVIETICI

O „tripletă" care a urcat de mai multe ori pe podiumul de onoare al internaţionalelor: Aleksandr Maleev, Viktor Lisiţki şi Peter Rohner (de la stînga la dreapta).

Prin locul 3 ocupat în competiţia de la Bucureşti, Elisabeta Turcu şi-a confirmat încă o dată clasa de excelentă săritoare.

Foto: TH. MACARSCHI

FINIS

Paradoxal, duminica „internaţionalelor" — ziua de vîrf, în care locurile ocupate ale stadului se numărau mai greu decît cele lăsate libere — duminica, zicem, ni s-a părut ceva mai tristă, cu gimnaşti mai obosiţi şi parcă mai străini, concentrîndu-se titanic pentru cîteva clipe — sfîntul clasament —, destinzîndu-se apoi, absenţi şi stingheri, cu gîndurile alungate, poate, spre alte locuri, spre alte concursuri...

Plutea pe undeva, peste capetele noastre, ale celor adunaţi să-i urmărim pe primii 6 „aleşi" ai fiecărui aparat, aerul acela sticlos, dacă vreţi, uşor academic, pe care-l conferă unei întreceri sportive participarea exclusivă a vedetelor, a oamenilor lustruiţi de concursuri, refuzaţi marilor emoţii, care aplaudă rar, care nu plîng des... Dacă pentru spectatorul vasal măiestriei, etalării virtuţilor tehnice, acest finis a satisfăcut gustul gamei celei mai diverse, atunci pentru reporter — venit să fure o imagine în plus, neabdicată de la emoţie, de la culoare — ziua de ieri a fost mai seacă, ca un film, aplaudat la premieră şi revăzut, à contre coeur, după mulţi ani...

...De cîştigat, au cîştigat, — se putea, oare, şi altfel? — marii favoriţi, cu Burda înainte de toate, fetiţa aceasta traversînd covorul solului cu o privire uşor mirată, amintindu-ne ochii de rouă ai Savelievei lui Bondarciuk...

Lîngă ea, mîngîind aerul cu mişcări generoase, antrenorul Iuri Ştukman, ilustru descoperitor de talente, un omuleţ din Voronej, infirm — dar atît de frumos în infirmitatea lui — semănînd izbitor cu Burt Lancaster, în „Trapez", cu mersul lui legănat, frînt.

Apoi Lisiţki — sportivul perfect pentru care, văzîndu-l, premiat, în vîrful piramidei, am simţit cu toţii o simpatie profundă, tare ca un alcool, datorată faptului că Lisiţki s-a născut cu un defect al şoldului, reparat în sala de antrenamente, apoi Ceampelea, cu chipul neobişnuit de serios, desculţă pentru o clipă, încurcată, căutîndu-şi papucii de culoarea cretei, un fel de Sandie Show a gimnasticii...

În final, Elisabeta Turcu, o copilă bălaie, cu fundiţe albe, propulsată peste capră, înfiptă în saltea, în vreme ce lîngă noi, la masa presei, fosta mare campioană, Elena Leuşteanu, vorbea ca-ntr-un vis, neadresîndu-se nimănui: „stai!"...

Spre prînz, la ora cînd nori furioşi umpluseră cu trupul lor vînăt un cer pînă mai atunci zîmbitor, încet, pe nesimţite, a căzut cortina peste această ediţie — cu număr de superstiţie — a „internaţionalelor" de gimnastică.

Au fost aceste trei zile, neîndoios, un veritabil prilej de incantaţie vizuală, de trăire estetică înainte de toate, dincolo, poate, de senzaţia noastră — de sorgintea saturaţiei de imagini — de a fi asistat la o duminică mai neutră şi mai stingheră...

Ovidiu IOANIŢOAIA

Cronica ultimei zile

În ciuda multor tentaţii de duminică, numeroşi au fost cei ce au rămas totuşi fideli gimnasticii şi în ultimă zi a campionatelor internaţionale. De altfel, nu puţini recunosc în concursul pe aparate punctul forte al oricărei întreceri de gimnastică, mai ales în condiţiile unor prezenţe valoroase, cum a fost şi cazul concursului găzduit de sala Floreasca. Disputa mai dîrză pentru locurile fruntaşe, caracteristică întrecerii primilor clasaţi pe aparate, i-a determinat pe mulţi concurenţi să încerce mai mult, mai bine, şi nu o dată şi greşelile comise au fost mai mari. Am aplaudat-o pe fetiţa cu fundiţe din Ploieşti, Elisabeta Turcu, elevă a Liceului de gimnastică din Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej, pentru locul III — obţinut la sărituri, amintindu-ne că, în august trecut, la Moscova, la aceeaşi probă, ea cucerea locul I la „Cupa speranţelor olimpice". În aceeaşi măsură, am regretat însă nereuşita celei mai tinere dintre participante, Paula Ion, care concurase foarte bine în primele două zile. Poate că emoţia prea mare în faţa unui prezumtiv succes, poate că o încălzire superficială (sau amîndouă?!) au făcut ca Paula, în ciuda evidentelor ei calităţi, să sară ceva mai slab duminică dimineaţă. Oricum, prezenţa ei la acest concurs reprezintă — prin ea însăşi — o performanţă remarcabilă, ce poate deschide gimnastei bucureştene un viitor strălucit. La acest aparat, lupta pentru locul I s-a dat între Burda şi Limberg, gimnastei sovietice reuşindu-i însă mult mai bine săritura stînd pe mîini cu întoarcere 180 de grade. La paralele, Lia Ceampelea pornea cu cele mai mari şanse de cîştig.

Constantin MACOVEI

(Continuare în pag. a 2-a)

PE PODIUMUL DE ONOARE

FEMININ: **sărituri**: 1. Liubov Burda 18,925; 2. Sigrid Limberg 18,875; 3. Elisabeta Turcu 18,625 p; **paralele**: 1. Elena Ceampelea 18,700; 2. Tamara Nazarova 18,625; 3. Martha Kelemen 18,525 p; **bîrnă**: 1. Liubov Burda 18,900; 2. Claudia Pandelescu 18,425; 3. Sigrid Limberg 18,275 p; **sol**: 1. Elena Ceampelea 19,075; 2. Liubov Burda 18,825; 3. Hanelore Kadolph 18,550 p.

MASCULIN: **sol**: 1. Gheorghe Păunescu 18,725; 2. Viktor Lisiţki 18,625; 3. Peter Rohner 18,450 p; **cal cu mînere**: 1. Viktor Lisiţki 18,450; 2. Gh. Păunescu 18,425; 3. Mircea Gheorghiu 18,400 p; **inele**: 1. Viktor Lisiţki 18,850; 2. Aleksandr Maleev 18,550; 3. Peter Rohner 18,450 p; **sărituri**: 1. Gh. Păunescu 18,350; 2. Deszo Bordan 18,125; 3. Viktor Lisiţki 18,050 p; **paralele**: 1. Viktor Lisiţki 18,700; 2. Aleksandr Baleev 18,525; 3. Peter Rohner 18,425 p; **bară**: 1. Viktor Lisiţki 18,750; 2. Slavek Reisenthal 18,250; 3. Edwin Greitman 17,925 p.

A CĂZUT UN VĂL...

De mult ne obişnuisem cu gîndul că eclipsa actuală a echitaţiei româneşti are un temei de nezdruncinat: lipsa valorii cailor. Replica, atît de des uzitată de către specialiştii în acest sport (mai ales cînd venea vorba de proba de obstacole), „nu avem cai de talie", era dezarmantă. Dar iată că cineva cu mai multă îndrăzneală şi-a luat inima în dinţi şi a spus răspicat: „Avem cai buni, de aproape toate rasele. Hergheliile sînt pline".

Şi, dintr-o dată, toată floarea călăriei noastre — reunită în plenara federaţiei — a descoperit, nu fără oarecare stupoare, că vechiul argument s-a prăbuşit lamentabil în conştiinţa tuturor, izbit de un moment de sinceritate. „Poneii" au mai crescut puţin în mintea tuturor, iar rezultatele, „justificate" pînă acum, doar prin acest argument, s-au scufundat, o dată cu el. S-a constatat că la slăbiciunile călăriei a contribuit — şi nu în mică măsură — lipsa de competenţă în alegerea exemplarelor cabaline existente în herghelii.

Rezultatele neconvingătoare obţinute pînă şi în competiţia balcanică aruncă o lumină nefavorabilă asupra echitaţiei noastre, tocmai prin valoarea scăzută a adversarilor, care ne-au dominat totuşi chiar de la acest nivel. Tot bietul cal să fi fost de vină? Acum, iată că nu a mai fost incriminat acest inocent necuvîntător. I s-a luat chiar apărarea. Acum, de vină este baza materială, insuficientă (trebuie să recunoaştem că există aici o fărîmă de adevăr, mai ales dacă ne gîndim la condiţiile de pregătire pe timp de iarnă), şi „în oarecare măsură" pasionaţii noştri antrenori, care nu caută caii cei mai buni, nu-i pregătesc îndestul, după cum nu-i pregătesc suficient nici pe călăreţi. În sfîrşit, s-a ajuns la concluzia că şi la călărie, sau mai ales la călărie, trebuia muncă intensă pentru obţinerea unor rezultate bune. Vălul care a căzut de pe mediocritatea sportului călare a descoperit nişte mari semne de întrebare: poate fi pentru sportivii români un criteriu de comparaţie doar confruntarea cu călăreţii ţărilor din Balcani, care nu constituie forţe redutabile pe plan internaţional? Este suficient cît se lucrează, fie şi pe timp de vară, în cele cîteva secţii care există? Calendarul intern şi internaţional sprijină progresul călăriei? Sînt pregătiţi sportivi şi cai tineri care să asigure continuitatea în performanţă? Există o concordanţă valorică în cuplurile cal-călăreţ la lotul naţional? Se străduiesc antrenorii să renunţe la munca şablonizată şi de rutină, spre a adopta noul în materie de metodă şi pedagogie?

Ni se par chestiunile cele mai importante şi oarecum atacabile acum cînd calul a încetat să mai fie... cal de bătaie pentru toate insuccesele, acum cînd antrenori şi sportivi s-au decis să-i mai ia din spate această povară neplăcută a acuzaţiilor, acum cînd călăria românească ar avea posibilitatea să participe la întrecerile olimpice (după ce a absentat de la precedentele două ediţii), posibilitate care nu trebuie irosită.

Aurelian BREBEANU

UN FUNDAŞ (DAN) SALVEAZĂ ONOAREA ATACULUI...

79 de minute suspense, ieri pe „23 August" în întîlnirea derby de etapă Rapid — Universitatea Craiova, joc de adio pînă la rendez vous-ul fixat după Mexic; 79 de minute nedecise, deşi liderul — cu trei sferturi din coloana vertebrală a naţionalei, Răducanu, Lupescu, Dumitru, Neagu, — avea în faţă o echipă fără nici un om pe lista de... 40.

Şi deodată egalitatea de pe tabelă s-a frînt: Năsturescu, „cascadorul" formaţiei giuleştene, a căzut ca în... filme, Pop a executat lovitura liberă înalt, în careu şi Dan, „urcat" în atac, inspirat, a plasat balonul cu capul, în plasă.

Dan nu cucerise încă nici... Mexicul, dar sprintul inimosului fundaş rapidist — un fel de tur de onoare — a trezit la viaţă tribuna a doua, în clipa aceea parcă un mic colţ al Giuleştiului care — în manieră atît de proprie — saluta golul cu steaguri, talăngi şi petarde.

Cînd entuziasmul din teren (Răducanu, de pildă, s-a îmbrăţişat îndelung cu autorul golului) şi tribune s-a mai stins, rapidiştii, cu ochii pe ceas, au trecut de la ofensivă la temporizare, pasînd numai pe lateral şi înapoi, spre disperarea masivului grup de olteni veniţi la Bucureşti să-şi susţină cu ardoare echipa.

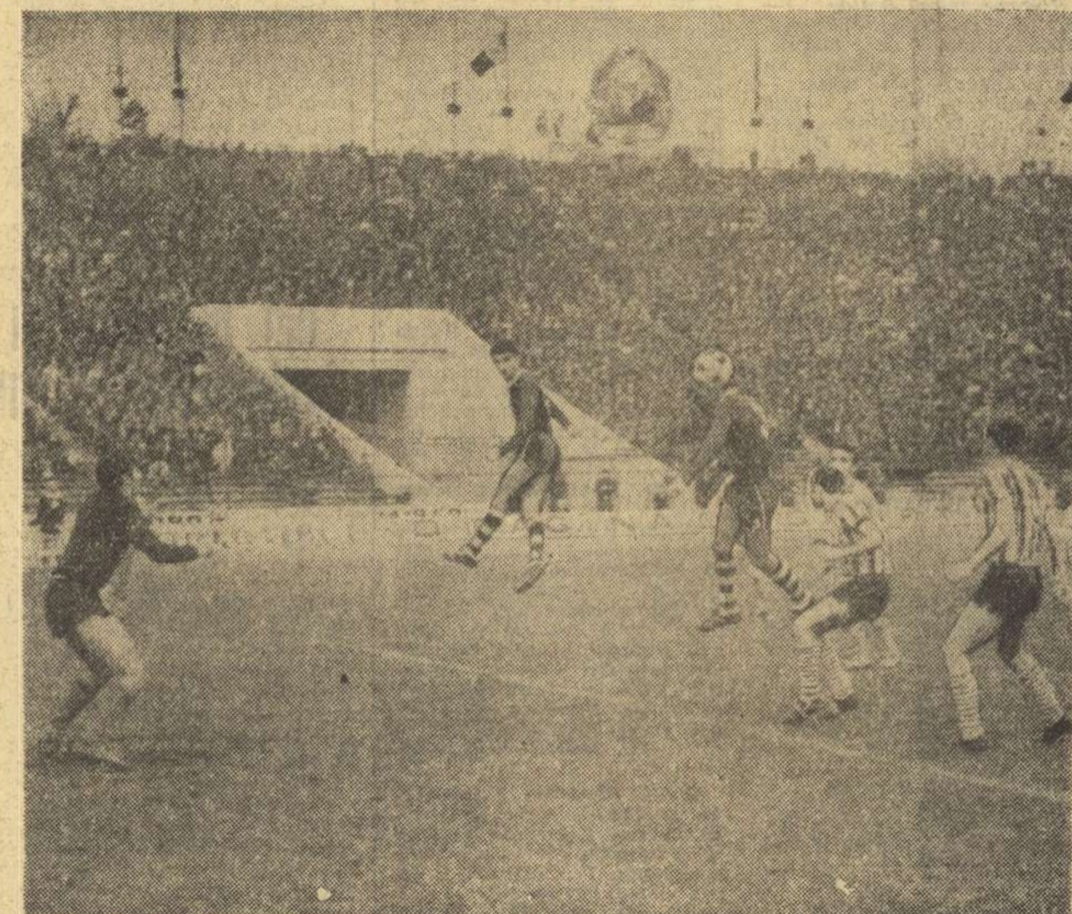
Deşi conturată atît de tîrziu, victoria Rapidului este meritată, formaţia gazdă controlînd jocul o bună perioadă de timp, atacînd ceva mai organizat şi, implicit, mai coerent, în sfîrşit, creîndu-şi mai multe situaţii de gol. Din nou Lupescu a fost omul lucid al sistemului defensiv, din nou Dumitru a fost stăpîn în treimea de mijloc, deposedînd în serie şi efectuînd transmiteri variate (pase scurte şi lungi) şi precise la parteneri.

Numai în atac lucrurile n-au mers tocmai cum trebuie, întrucît componenţii lui au dat dovadă de inconstanţă: cînd a mers Petreanu (în repriza I) n-a prea corespuns Neagu, cînd „9-ul" Rapidului şi-a revenit (după pauză) a dispărut din joc... Petreanu. Doar Năsturescu a „tras" în amîndouă reprizele, bătîndu-se, literalmente, în stilul său personal pentru fiecare balon şi realizînd cîteva curse de efect, încheiate cu centrări precise pe jos (dar, vai, risipite...), la coechipieri. De altfel, de la o asemenea şarjă pe aripa dreaptă, a ieşit şi golul din min. 79 de care vorbeam la începutul rîndurilor noastre.

De partea cealaltă, Universitatea Craiova n-a jucat de-

G. NICOLAESCU

(Continuare în pag. a 3-a)

Emoţii la poarta lui Oprea: la o centrare de pe aripa dreaptă, Lupescu, venit în atac, a reluat cu capul, dar mingea va trece alături de poartă. Foto: M. FELIX

IERI, ÎN PRELIMINARIILE TURNEULUI U.E.F.A.:

ROMÂNIA - U.R.S.S. 1-1 (1-1)

Echipa de juniori a ţării noastre dispută joi, în compania Poloniei, ultimul meci — cel decisiv — al preliminariilor.

CAMPIONATUL NAŢIONAL DE HOCHEI PE GHEAŢĂ

STEAUA ŞI-A PRIMIT OFICIAL TITLUL

Cu un clasament prefigurat încă la jumătatea desfăşurării competiţiei, cu o campioană cunoscută practic de mult, divizia naţională de hochei pe gheaţă s-a încheiat, în sfîrşit, aseară. Toată lumea a răsuflat uşurată. Echipele — obosite de un turneu, martorii — spectatorii care după ce au văzut un campionat mondial la Bucureşti şi-au rafinat gusturile, gospodarii patinoarului, care bat la toate porţile pentru a primi piese de schimb la instalaţia frigorifică şi nu găsesc nici una! (între timp s-a defectat şi tabloul de semnalizare luminoasă, aşa că s-a trecut la cronometrajul manual, ca acum 15 ani...).

În ciuda acestor condiţii precare, a lipsei de interes a spectatorilor puţini — care aşteaptă terminarea ultimului joc pentru a începe patinajul de agrement — finalul campionatului a fost interesant, animat, echilibrat

Valeriu CHIOSE

(Continuare în pag. a 4-a)

Victorie categorică în piscina din Cluj:

România — Cehoslovacia 184-149 la nataţie

● Înotătorii români au cîştigat 14 probe din 15 ● Slavic — performerul întîlnirii

CLUJ, 19 (prin telefon, de la trimisul nostru). După trei zile de întreceri, selecţionata de înot a României a înregistrat prima sa victorie asupra reprezentativei Cehoslovaciei. Aflaţi în bună formă sportivă (mai ales la băieţi), pe care am anticipat-o încă de la „internaţionale", tricolorii s-au impus de o manieră categorică, obligîndu-i pe oaspeţi să suporte cea mai grea înfrîngere din ultimii 13 ani: 184—149.

Ultima zi de concurs a fost egală, gazdele menţinînd diferenţa acumulată în reuniunile precedente. Nu este mai puţin adevărat, însă, că înotătoarele cehoslovace au făcut, de această dată, apel la ultimele lor resurse pentru a evita o adevărată catastrofă a întregii formaţii. Kozikova (100 m liber), Svobodova (200 m bras), Menklova (400 m mixt) au înclinat scorul parţial în favoarea echipei lor la sfîrşitul probelor feminine.

Dar acest lucru nu avea să afecteze prea mult pe antrenorii români, superioritatea oaspetelor fiind previzibilă. Slavic şi coechipierii săi urmau să realizeze încă trei „duble", să cîştige ştafeta 4 × 200 m liber, trecînd în contul lor un punctaj aproape dublu faţă de cel al partenerilor de întrecere. Meritul cel mai mare îi revine, în mod indiscutabil, lui Marian Slavic, cîştigător în patru probe individuale şi cu o contribuţie decisivă la succesul celor trei ştafete. În plus, bucureşteanul a tranşat, definitiv, în favoarea sa rivalitatea cu Almer la 400 m liber, întrecîndu-l fără drept de apel, şi apoi a adus cvartetul crauliştilor (4 × 200 m) spre un nou record naţional. Aplauze puternice au obţinut şi evoluţiile lui Covaci (61,5 — 100 m delfin) şi Costa (2:34,3 — 200 m bras) care au completat tabloul recordurilor reprezentativei române. Tricolorii au învins în 14 din cele 15 probe, performanţă rarisimă într-o întrecere bilaterală. Pentru acest lucru, atît înotătorii români, cît şi antrenorii lor Gh. Dimeca, I. Schuster, I. Totpal, P. Lo-

V. Costa, brasistul nr. 1 al întîlnirii

Foto: A. NEAGU

Adrian VASILIU

(Continuare în pag. a 4-a)

801